

Pericole

Ceva nou

„Toți atenienii și străinii în trecere pe acolo nu-și petreceau timpul cu nimic altceva decât să spună și să audă noutăți“ (Faptele Apostolilor 17.16-34). Discutarea diferitelor probleme mondiale sau de zi cu zi era preocuparea principală a celor care se numărau printre „intelectualii“ aceluia oraș. Se ridica mereu câte un mare filozof care știa să-și prezinte cu elocvență convingătoare ideile și învățăturile sale. Fiecare avea adepții lui, școala lui; când se întâlneau tinerii din diferite școli, aveau ocazia să-și măsoare reciproc cunoștințele intelectuale.

Ceea ce stimula la acest schimb liber de idei, era faptul că nici unul din acei mari gânditori nu-și putea prezenta ideile sale ca fiind adevărul absolut. Astfel, le rămânea și spiritelor mai mici un spațiu mare pentru propriile idei, ceea ce pe acea vreme putea aduce onoare și considerație.

Într-o zi, s-a așezat în piață un necunoscut și a discutat cu cei care tocmai treceau pe acolo, așa cum era obiceiul în Atena. Dar el nu aducea o filozofie nouă, necunoscută, un material de discuție binevenit printre oameni, ci vestea Evanghelia, o veste cu totul altfel și nemaiauzită. Era Pavel, marele apostol al neamurilor.

Contradicții

Este foarte important să înțelegem deosebirea dintre înțelepciunea omenească și Evanghelia lui Dumnezeu (a se citi 1 Corinteni capitolele 1 și 2).

Înțelepciunea omenească este un produs al minții și al puterii de imaginație a omului. Cel mai apreciat gânditor se aseamănă - cum a spus cineva - unui păianjen care își țese plasa din substanța pe care o extrage din propriul său corp.

Omul nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu prin înțelepciunea lumii: zii grecilor înțelepți erau imagini ale fanteziei, cu gândire și patimi omenești.

O altă caracteristică importantă a înțelepciunii omenești: ea nu recunoaște stricăciunea completă a omului. Ea crede că omul își poate el însuși stăpâni viața prin gândire și voință. Ea ține cu tărie la principiul autosalvării și pleacă astfel de la premise false, fără să mai spunem că ea duce spre o țintă greșită. Pentru Dumnezeu, care cunoaște omul în starea de păcătoșenie și incapacitatea acestuia de a face binele, această înțelepciune omenească este „nebulie“.

Dar *Evanghelia* nu vine de la oameni, ci de la adevăratul Dumnezeu, care a făcut această lume și tot ce este în ea. „Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc.“ Ea se bazează pe realitatea unică, extraordinară, că Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, S-a adus pe Sine, după sfatul veșnic al lui Dumnezeu, ca jertfă, la cruce și astfel a săvârșit lucrarea de mântuire.

Evanghelia este rezumatul rezultatelor infinite ale acestei lucrări pentru noi oamenii. Dar și recunoașterea și reunirea acestor rezultate mărețe nu au fost lăsate în voia spiritului omenesc. Modul în care S-a descoperit Dumnezeu în Hristos și ce „a pregătit“ El în Hristos, Dumnezeu a descoperit apostolilor și profeților prin Duhul Său. Această descoperire o avem noi acum în Scripturile inspirate, în Cuvântul lui Dumnezeu, care acum este „deplin“.

Pavel numește Evanghelia „Cuvântul crucii“. La cruce nu au fost numai ispășite păcatele celor care ascultă prin credință de Evanghelie, ci și credinciosul însuși și-a găsit acolo sfârșitul în ceea ce privește omul vechi; el a fost „răstignit împreună“ și „a murit împreună“ cu Hristos. Ce mai are atunci a face cu o înțelepciune omenească, ce se îndreaptă în zadar spre omul vechi, stricat, pentru a face din el un „înțelept“, „unul de neam ales“ și „un puternic“?

Vestirea unei Evanghelii curate

Pavel avea grijă să predice Evanghelia curată și fără orice fel de amestec de înțelepciune retorică. Numai așa, Evanghelia poate salva oameni și se poate dovedi ca puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Apostolul nu dorea să știe altceva între credincioși decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Între acei oameni cu mare putere de convingere, apostolul a fost în slăbiciune și în teamă și în mare tremur. Pentru el a fost o luptă; el nu voia cu nici un preț să pășească pe terenul lor. Vorbirea și predica sa nu consta în cuvinte convingătoare ale înțelepciunii, ci - acest lucru este important la vestirea Evangheliei - în dovada Duhului Sfânt și în puterea lui Dumnezeu. Adevărata credință nu se bazează pe înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu. Apostolul care se opunea mereu și cu mare convingere oricărui amestec între lege și har, spre care tindeau mulți învățători falși dintre iudei, s-a ridicat la fel de hotărât contra amestecului înțelepciunii omenești. Evanghelia este înțelepciunea lui Dumnezeu. Chiar dacă este vestită de două mii de ani, nu suportă nici un fel de adaosuri sau ștersături, indiferent de la cine ar veni acestea. *Ea este adevărul divin absolut.*

Creștinul și tendința spre nou

Mesagerul lui Dumnezeu le-a ținut deci înaintea ochilor acelor greci, care considerau gândurile omenești ca fiind ceva mareț, crucea, care condamnă și judecă omul firesc cu înțelepciunea sa și cu concepțiile sale despre lume, cu toate acțiunile sale. Pentru ei, crucea era o nebulie, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu. Ea ne desparte de lume (Galateni 6.14), ne eliberează de „eu“ (Galateni 2.20), de lege (versetul 19) și de puterea păcatului (Romani 6.22). Dar este important să cunoaștem această eliberare și să o realizăm în toate lucrurile, deci și cu privire la „înțelepciunea acestei lumi“ care se ascunde atât de ușor în spatele noului, care ne atrage și care vrea să pătrundă spre noi din toate părțile.

Tinerii nu sunt în general dispuși să accepte cele existente ca pe un lucru de neschimbat. Ei sunt deschiși pentru nou. Această năzuință spre nou poate fi atribuită în bună parte progresului tehnicii, al științei și al cercetării. Dar să fim atenți să nu lăsăm ca această dorință „de a spune și de a auzi ceva nou“ să atace terenul spiritual. Deoarece adevărul lui Dumnezeu, pe care îl avem în Biblie, „Cuvântul Adevărului“ este definitiv și irevocabil, iar Dumnezeu nu a adăugat de o mie nouă sute de ani nici un fel de descoperiri noi, atunci „noul“ nu poate veni decât de la oameni, de jos.

Oricine aruncă o privire asupra căilor creștinismului din zilele apostolului, va găsi confirmat acest lucru. „Noul“, care a fost adăugat învățaturii creștine de la o generație la alta într-o măsură tot mai mare, a acoperit „învățătura apostolilor“ cu o grămadă de moloz care a întunecat lumina și adevărul. În schimb, mișcările și trezirile care au venit de la Dumnezeu, s-au legitimat prin aceea că ele au condus credincioșii înapoi la învățătura curată a Cuvântului.

Unii dintre noi am cunoscut astfel de credincioși, care au regretat aceste stări în creștinătate și care au încercat, cu mari experiențe de conștiință și de inimă, să scoată din nou la iveală adevărul lui Dumnezeu în forma sa originală, pentru a i se supune lui în toate lucrurile. Domnul a fost de partea lor și a făcut ca atât ei, cât și multe alte mii să găsească râuri bogate de binecuvântare. Ei n-au căutat „noul“, ci „ce era la început“.

Cum ne comportăm noi acum? Lăsăm să cadă din nou moloz peste învățătura Cuvântului, să se depună praful peste scrierile fraților?

Nu! Noi suntem îndemnați „să luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna“ și să ne zidim pe „credința noastră preasfântă“ (Iuda 3, 20). Nu vrem să tindem spre idei noi, omenești; bucuria credincioșilor nu constă în dezbateri și discuții, ci o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu (Psalm 119.111), în Duhul Sfânt (Romani 14.17), în Domnul (Filipeni 4.4), în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.3) și în ascultare (Ioan 15.11).

Ar trebui să dorim din toată inima să pășim zilnic în aceleași locașuri, dar mult mai marețe, în locașurile gândurilor lui Dumnezeu și să ne supunem voii Sale. Acolo putem descoperi în fiecare zi noi slăvi și ne putem bucura împreună cu alții. În veșnicie vom rămâne pentru totdeauna în acele locașuri sfinte și ne vom bucura mereu.